

[Helge von Rosen.]

verden over. Jeg ville derfor finde det glædeligt, hvis man ved ydelsen af eksportkreditgarantier havde opmærksomheden særlig rettet mod den fortjeneste, en eksport kan hente hjem, eller for at sige det mere præcist, hvis man ville være velvilligt indstillet over for at støtte den risikovillige del af industrien, det vil ofte sige de unge og initiativrige. Risiko og gevinstchancer følges i reglen ad, det bør de også gøre for eksportkrediten, og man bør derfor forlange høje risikopræmier af eksportørerne, hvis risikoforholdene taler for det.

Støtten i anledning af den engelske deponeringsordning er for mig at se et lidt tvivlsomt kapitel. Den fører mig til den refleksion, om tiden ikke var inde til at give eksportgarantier også i udenlandsk valuta. Modstykket til de engelske valuta-problemer, der jo ligger bag deponeringsordningen, er nemlig bl. a., at der for tiden strømmer penge til Tyskland. Forbunds-banken vil gerne af med disse såkaldte varme penge og rediskonterer finansieringsveksler for indbyrdes handel mellem andre lande end Tyskland til en så gunstig sats, at de tyske banker i dag kan tilbyde en dansk eksportør, som vil sælge til f. eks. England, en 3 måneders D-markveksel diskonteret til 3½ pct. pro anno. Hvorfor skulle vi ikke her i landet bruge disse billige penge til vor del af finansieringen af den engelske deponering ved at udstede D-mark eksportkreditgarantier? Det kræver naturligvis særlig hjemmel på grund af, at beløbsrammen er i kroner, men vi kan måske drøfte denne tanke i udvalget.

Til udvidelsen af garantiordningen til at dække politisk risiko i andet end køberlandet har jeg ingen kommentarer ud over, at det forekommer hensigtsmæssigt.

Det radikale venstre kan tilsiige lovforslaget en velvillig behandling.

Krog Hansen: SF kan anbefale det foreliggende lovforslag. Hvis det viser sig, at der bliver nogle udestående spørgsmål, er vi villige til at drøfte dem i udvalget.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg takker for den særdeles velvillige behandling af dette lovforslag, som jo da heller

ikke er ukendt på folketingets arbejdsbord; sidste gang vi behandlede det, var i marts måned i år, så det går jo, som hr. Jørgen Peder Hansen siger, temmelig hurtigt.

I den forbindelse rejser hr. Jørgen Peder Hansen over for mig spørgsmålet, om jeg kunne tænke mig at give tilslutning til, at det fremtidigt var finansudvalget, der fastsatte beløbsrammen efter henvendelse og redegørelse fra min side. I den henseende kan jeg henvise til, at det har været mange handelsministres ønske, for det går jo hurtigt, dette her, og tallet er på sin vis et registreringstal, et tal, om hvilket man for så vidt kan sige, at jo højere det er, desto større må man sige at aktiviteten har været. Derfor glæden over at skulle forhøje — det er jo et ejendommeligt forhold. Der skal fra min side naturligvis intet som helst være at indvende derimod, det må alene være et spørgsmål for folketinget.

Hr. Niels Andersen rejser spørgsmålet om skibenes store andel i den samlede sum og spørger, om andre industrigrene går forgæves. Det vil de ikke kunne, medmindre man står oppe ved grænsen og muligvis har nogle millioner tilovers, hvor man må vælge mellem et skib eller noget andet, og det er jo folketingets opgave — indtil videre i alt fald — at sørge for, at rammen er så vid, at man ikke kommer i den situation. Derudover er det kun det enkelte projekt og dermed den risiko, der frembyder sig i, skal vi sige kronologisk rækkefølge, der har betydning. Jeg gør opmærksom på, at teknikken i det jo er, som jeg har skrevet i fremsættelsen, at langt den overvejende del af det for skibe registrerede beløb er kautionsforpligtelser over for Danmarks Skibskreditfond i forbindelse med bygning af skibe for udenlandsk regning på danske værfter.

Jeg kan heri også tage mit overgangspunkt til, hvad hr. Helge von Rosen var inde på, og hvor min enighed med taleren bliver betydelig mindre. Det er spørgsmålet, om disse skibsbygninger er så forfærdelig rentable, og om vi ikke skulle gå over til mere at betragte den fortjenstmulighed, der lå i de garantier, man gav. Det må jeg vistnok, så vidt jeg kan se, fuldstændig afvise. Det ville give en form for selektiv administration, som i den henseende ville være ukendt. Der må alene for-